
БОГ ЗАЩИТАВА ВЕРНИТЕ

Презживяванията на брат Левон

В малка ереванска община, която се състояла от 50 души, били арестувани 10-ма братя. След десетгодишна присъда само двама от тях се върнали по домовете си. И до ден-днешен не е известно какво се е случило с останалите. Техните роднини не знаели къде са престанали да бият сърцата им и къде са погребани. Само Небесният Отец знае това, тъй като в Неговата книга са записани съдбите на всяко от Неговите деца.

Брат Левон, който се върнал от лагера, разказва следното: „На 12-ти февруари 1938-ма година аз бях арестуван и осъден на 10 години заточение в лагер, където затворниците работеха на памучните полета. Работата беше тежка, храната оскъдна, обществото неморално, а освен това ми предстоеше и борба за съблюдаване на святата събота.

Поради непосилния труд и лошата храна лагерът се разбунтува. Хората отказваха да работят. Беше издадена заповед онези, които отказват да работят, да бъдат разстреляни веднага.

Доложих на моя началник, че не мога да работя в събота поради религиозните си убеждения. Началникът, жесток и безжалостен човек, ме заплаши с разстрел. Казах му, че съм готов на всичко, но ще остана верен на моя Господ до смърт. Хвърлиха ме в карцера. Там се срещнах с най-страховитите и неморални хора, каквито не бях виждал никога през живота си. Когато ме тикнаха в карцера, те веднага ме обискираха. Взеха ми всичко. Дадох им доброволно хляба си, понеже ме заплашваха с убийство. Това продължи цяла година. Всяка събота ме заплашваха с разстрел, всяка събота ме хвърляха в карцера, където оставах без храна. Здравето ми се влоши, запо-

чнах да боледувам, краката ми отичаха силно, не можех да работя повече. В най-тежките моменти от живота ми в лагера се обръщах с молитва към Господа и Той никога не ме е оставял без помощ и утеха. След всяка молитва се изправях с нови сили, с мир и надежда в сърцето. Едно от Божиите обещания буквално се изпълняваше в живота ми. Господ вложи състрадание в сърцето на лагерния лекар и той ме премести в болницата. След като оздравях, ме изпратиха в друг лагер, където отново започнах борба за съблюдаване на съботата, последваха отново заплахи, карцер, непосилна работа и допир с неморално, извратено общество. Една събота, когато заедно с други затворници се миехме, един от тях ме бутна така, че паднах на циментовия под и се нараних лошо. Той започна силно да крещи: „Мързеливец! Какво ми се пречкаш пред краката? Не ти се работи днес, така ли?“. Един от затворниците се застъпи за мен: „Ти си убиец и крадец! Намираш се тук заради тежките си престъпления, а той не е направил никакво зло на никого и страда заради вярата си. Дори в тези отчаяни обстоятелства е верен на своя Бог, без да се замисля за последствията. Остави го на мира, защото ще се разправяш с мен!“. Така в тежък труд и постоянна борба минаваха годините. Отново започнах да боледувам и станах абсолютно нетрудоспособен. Освободиха ме като инвалид. Беше тежко следвоенно време. Нямах нито пари, нито хляб. Не знаех към кого да се обърна и как да се прибера у дома. Няколко дена не ядох нищо и напълно отпаднах. Обърнах се с молитва към Небесния ни Отец: „Ти знаеш, Боже, че съм гладен и че се намирам в безизходно положение. Погледни благосклонно към своето бедно дете в този тежък час!“. Докато стоях и се молах, забелязах как вятърът завъртя една хартийка и тя се допря до краката ми. Вдигнах я и видях, че това бяха купони за хляб. О, Божия милост! Благодарение на тях заситих глада си и спокойно можех да изчакам, докато сестра ми получи писмото ми и ми изпрати пари за път. След 10 години се върнах в своя роден град, но не ми разрешиха да живея там. Трябваше да се заселя на село. Бях самотен и сърцето ми беше изпълнено със скръб и тъга. Намирах утеха само в молитвите и Словото Божие. В това тежко време Господ ме подкрепи насън: „Левон, не се страхувай! Когато беше в лагера, Аз винаги и навсякъде бях до теб. Видях твоята скръб и твоите нужди. Сега не се притеснявай и не се смущавай, бъди твърд, намери братята си и посещавай събранията“. Ободрих се. Постепенно раните в сърцето ми заздравяха и аз намерих утешение в общуването с Божия народ“.

Коварната измама е разобличена

През 1960-та във вестниците често пишели, че вярващите принасяли в жертва децата си...

Това се случило в Украйна, в Тернополска област. Съпругът на една сестра от нашата църква бил невярващ и яростен противник на истината. В работата често го упреждали за това, че не можел да превъзпита жена си. Казвали му, че това петно лежи върху него, тъй като той бил член на Партията, а жена му била вярваща. Мъжът се оправдавал, че прилагал всички усилия, за да „разубеди“ жена си. Дори я биел, но нищо не помагало. Тя оставала твърда в своите убеждения. Тогава той помолил за съвет какво да предприеме занаят пред. Съветът бил получен и набързо осъществен. В петък вечерта, след като жената отишла на богослужение, мъжът се върнал от работа и изпратил шестгодишния си син Коля за цигари. До сергията стояло момиче, което попитало момчето: „За какво ти са цигари?“. „Баща ми ме изпрати.“ „Как се казваш, момче?“ „Коля.“ „Искаш ли да се повозиш с тази кола? Ще обиколим квартала два-три пъти и ще те оставим пред къщи?“ Момчето се съгласило, нали децата обичат да се возят?! Колата се отправила направо в полицията. Там му записали името и фамилията. „Любезна“ леличка заедно с него се отправила към ж.п. гарата. „Леличко, защо не ме отведохте у дома? Татко чака да му занеса цигари и ако толкова дълго ме няма, ще ми се кара?“ „Баща ти сам ще си купи цигари. Той знае къде отиваш и няма да ти се кара.“ „Ами мама? Искam при мама! Пуснете ме, искам при мама, при мама!“ Детето силно заплакало... Завели го в Харков и го настанили в детски дом, а мъжът се напил за смелост и отишъл на богослужението. Имало проповед. Той извикал жена си и я попитал къде е детето. Тя му отговорила, че Коля е останал у дома и чакал идването му. Мъжът настойчиво повтарял въпроса си и викал все по-силно: „Къде е Коля, къде е синът ми? Какво сте направили с него? Принесли сте го в жертва, изгорили сте го! Изверги, фанатици, мракобесници!“. Започнал да хвърля камъни по прозорците. Събрали се хора, които били наблизко и наблюдавали случващото се. Пияният продължавал да крещи. Недалече от молитвения дом догарял огън на открито. Бил приготвен от съзаклятници като веществен доказателство за „извършеното“ престъпление. Пристигнала кола, от която слезъл следовател. Разпитвали всички църковни членове.

Обажданията в полицията продължавали няколко дена подред. Във вестниците била публикувана статия за това, че вярващите принасяли в жертва деца, като към събитието били добавяни все повече и повече краски. След това отново извиквали нещастната майка и нейните единоверци. Започнали наказателно дело. Минали месеци и за случилото се започнали да забравят. Само майчиното сърце ден и нощ страдало. Майката не знаела към кого да се обърне и откъде да потърси помощ. Тя се доверила на Бога и непрестанно, горещо се моела за своето скъпо момче. Тя моела Господ да го върне и да снее клеветата от Своя народ.

Настъпил март. В покрайнините на селото имало голямо езеро. Там с часове търпеливо стояли рибари със своите въдици. По брега вървяло момче. В началото никой не му обърнал внимание, защото наоколо постоянно се навъртали деца. Момчето дошло при рибарите и ги попитало: „Здравейте, чичковци! Хванахте ли много риба?“. Изумените рибари захвърлили въдиците и с недоумение гледали момчето. Един от рибарите попитал плахо: „Коля, това ти ли си? Нали те пренесоха в жертва... не те ли убиха... не те ли изгориха...? Нима си възкръснал? Откъде се взе?“. Момчето се объркало от тези думи. Той за пръв път чувал за такива ужаси и не можел изобщо да разбере защо възрастните мъже са толкова учудени и развълнувани. Коля им разказал всичко, което се случило, и как попаднал в детския дом. „Но как можа сам да тръгнеш оттам и да стигнеш дотук?“ – учудени попитали рибарите. „Мама много ми липсваше. Всеки ден плачех и се молах. После избягах. Много се боях от полицията, криех се. След това се качих на един влак и пристигнах, като трябваше да направя дори и прикачване.“ Рибарите дълго гледали след момчето. То вървяло бързо, после се затичало, тъй като много искало да види майка си. Хората бурно отреагирали на това събитие, защото били измамани от целия този шум, вдигнат от властите. А как ли се е чувствала бедната майка, която толкова тежко преживяла и претърпяла всичкия този позор и ужас? На кого са направили зло вярващите хора? Не са ли те най-честните и верни съграждани? Възмутените хора отишли в селсъвета и разказали за случилото се. Били извикани работниците от полицията, Областния комитет и Изпълнителния комитет. Делото стигнало дори до Киев, а оттам и до Москва. Били освободени от длъжност и преместени на други служби тези, които така „ловко“ провели лъжливата операция за „жертвоприношението“. Момчето отсъствало от дома цели 6 месеца...

Следвай Ме!

(Сестра Вера от гр. Евпатория)

До войната работех като стругар в завода. Вярвах в светлото бъдеще. Разобличавах банда вредители. Някои бяха разстреляни поради доносничеството ми и така се сдобих с тайни врагове – приятелите на разстреляните. Те не закъсняха да ми отмъстят, включвайки ток 380 волта към моя струг. Дойдох на себе си след два часа под дъжда в цветната леха, закопана в земята до шията. Смяташе се, че земята отнема тока и по такъв начин оказваха първа помощ. Бях млада и красива, преследваше ме братът на моя приятелка, офицер от НКВД. Той настояваше да се омъжа за него. Веднъж, когато беше силно пиян, извади нож и пред очите ни „изрисува“ един кръст върху гърдите си. Ние със сестра му го превързахме с покривка и го заведохме в болницата. Приятелката ми ме умоляваше и ме съветваше да се омъжа за него: „Ако не го направиш, ще се самоубие!“. Аз се омъжих под дулото на пистолета.

Скоро започна войната. Немците бързо окупираха Европа. Всички жени на офицери по списъка на доносниците ги арестуваха. Мен ме познаваха около стотина души и аз се спасих поради всеизвестния факт, че бях жертва на насилие от страна на моя мъж офицер. Откараха ни в Германия, където отново попаднах в списъка на омъжените за офицери. Биха ме в жандармерията с табуретка и ми счупиха ключицата. През цялата война работех за немците в заводите на Германия. Освободиха ни „съюзниците“ и аз се завърнах у дома. Но старите врагове подадоха за мен донос като предателка на родината, работила за немците. Осъдиха ме на голям срок. В лагерите на заточение аз се срещнах с репресирани вярващи и те ме научиха да се моля и да вярвам в Господа като Спасител от греха. Никой нямаше Библия, затова аз коленичех в бараката и умолявах Бога да ме просвети по въпросите на вярата. Ето какво започна да се случва с мен всеки път, когато падах на колене: пред мен, на стената на бараката, се появяваше един вид врата до тавана и от там влизаше блестящ ангел със златисти коси и бяла дреха. Той полагаше ръце върху мен и ми казваше нежно: „Бъди мъжествена, бъди мъжествена!“. Ободрявах се от излизащата от него сила и се изправях. „Следвай Ме!“ – ми казваше, и аз излизах с него през вратата в стената, като се озовавах

в различни места из Палестина – там, където е ходил Христос с учениците си. Ангелът ми повтаряше всички притчи и думи на Христос, текстове от Евангелието, показваше ми места, където се е случвало всичко, назоваваше главите и номерата на стиховете в Библията, в които те бяха описани. И досега помня всяка дума на ангела – в коя глава и кой стих ми казваше. Ангелът ме заведе във вътрешността на йерусалимския храм, който вече 19 века не съществува, и аз видях злато навсякъде по стените. Не бих могла да предам с думи цялата красота на храма. Станах за затворниците нещо като пророк, тъй като ангелът ми съобщи деня и часа, когато щяха да отворят вратите и щяха да пуснат всички на свобода. На мен ми вярваха. Ангелът ми откри, че ми предстоят тежки изпитания. Чрез него узнах всички Заповеди и започнах да съблюдавам съботата като четвъртата заповед от Божия Закон. За отказ да работя в събота ме хвърляха почти гола на бетонния под в карцера, чиито размери бяха метър на метър. Молах се, клекнала с часове, за да мога да се стопля. Когато изпадах в безсъзнание, доктор-надзирател ме вземаше при себе си да се стопля. И отново ме хвърляха в карцера без дрехи. И така – три пъти по три денонощия непрестанни мъки. Като видяха, че не могат да ме сломят, ми разрешиха да почивам в събота. Аз славех Бога в страданията си, разбирайки, че Той допуска това не само за мое благо, но и за тези, които след мен започнаха да съблюдают съботата според Заповедта. Невъзможно е да се опишат всички преживявания и всички съдби на хората, с които ме среща Господ. И ето че настъпи денят на освобождението! Аз отдавна знаех за този ден. Всички жени ни натовариха във вагони за животни на път за дома. Когато пристигнах, веднага намерих църква, съблюдаваща съботата, и започнах да я посещавам. Амин.

На самотен остров

Иван Опалник бил призован на военна служба, която отбивал в град Баку. Той бил израснал във вярващо семейство. От дете живеел в обществото на вярващи. Но сега му предстояло да се срещне с изпитанията. Ваня решил да остане верен на Господа независимо от обстоятелствата и да живее според Неговите запове-